

MAGY. KIR. OPERAHÁZ

A VARÁZSFUVOLA

Dalmű két felvonásban

**Szövegét írta:
SCHIKANEDER EMANUEL**

**Németből fordította:
HARSÁNYI ZSOLT**

**Zenét szerzte:
MOZART W. A.**

Szövegkönyv

CSÁTHY FERENC
egyetemi könyvkereskedés és irodalmi vállalat rt.
Debrecen-Budapest

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-082-2 (online)
MEK-14584

Schikaneder Emánuel, a bécsi „Theater an der Wien” egykori élelmes igazgatója, Giesecke Károly Lajos eszméjének felhasználásával írta meg azt a kétfelvonásos operaszöveget, melynek megzenésítésével a már nagyhirű, de küzdelmes életviszonyok között tengődő *Mozart* 1791. év őszére készült el.

A *Varázsfuvolát* a Theater an der Wien-ben 1791. szeptember 30-án adták először; maga Mozart vezényelte az előadást, mely nem valami nagy tetszést aratott. De aztán rohamosan beférközött a közönség kegyébe. Már 1791 október folyamán 24 telt házat vonzott Bécsben, ahol egy év elteltével eljutott a századik előadásig, majd diadalmasan befutotta útját a legnagyobb német színpadokon keresztül a világ csaknem minden valamirevaló énekes színházában. Mozart utolsó operájának ezt a nagy, hódító sikerét már nem érhetette meg, mert 1791 december 5-én - alig 36 éves korában - elköltözött az élők sorából.

Magyar színpadra a *Varázsfuvola* aránylag későn jutott el. A régi Nemzeti Színházban 1877 február 17-én adták először és ott (Böhm Gusztáv fordításában) 19 előadást ért el. A M. Kir. Operaházban (1885 szept. 29-étől) 1929 júniusig 110-szer került színre. 1913-ban a művet új rendezésben, új kiállításban és *Harsányi Zsolt* fordításában elevenítették fel.

SZEMÉLYEK:

Sarastro (basszus)

Az éj királynője (koloratur-szoprán)

Pamina (szoprán)

A királyné első hölgye | szoprán

A királyné második hölgye | vagy

A királyné harmadik hölgye | alt

Első fiu | szoprán

Második fiu | vagy

Harmadik fiu | alt

Tamino (tenor)

A szóló pap (basszus)

Első pap (tenor)

Második pap (basszus)

Papageno (basszus)

Papagena (szoprán)

Monostatos, szerecsen (tenor)

Első vértés (tenor)

Második vértés (basszus)

Papok, hölgyek, nép, rabszolgák.

ELSŐ FELVONÁS

TAMINO *(egy kígyótól üldözötve elősiet):*

A kígyó! A kígyó!

A sarkamban van már!

A pikkelye csillog,

A két szeme villog,

Ó szentséges Isten!

És nyomban beér!

(A kígyó láthatóvá lesz.)

Hej, emberek!

Én visszanézni nem merek!

Ó jertek, jertek, gyorsan!

Jertek, jertek, emberek!

(Eszméletlenül összerogy. Három hölgy ezüst lándzsákkal elősiet.)

A HÁROM HÖLGY:

Halj meg, te csunya szörny,

Te csunya rém!

(Megölik a kígyót.)

Kimult! Kimult!

A szörnynek vége!

Győzelem!

És áldva néz az ég s a föld,

Hogy dárdánk járta által őt!

ELSŐ HÖLGY *(Taminot szemlélve):*

Be szép, be kedves ifju ez!

MÁSODIK HÖLGY:

Az arca bájos, kellemes!

HARMADIK HÖLGY:

És mily szelid! És mily nemes!

ELSŐ és MÁSODIK HÖLGY:

Ó lenne szívem rózsaaág,

Csak néki adnám illatát!

A hír most szálljon, meg se álljon

És asszonyunkra rátaláljon,

Tán ébred egyszer még remény,

A szive fájó sebhelyén.

ELSŐ HÖLGY:

Most menjetek ti el,

Egy örökösre kell.

MÁSODIK HÖLGY:

Itt kell az ápolás,

Csak menjen vissza más.

HARMADIK HÖLGY:
Ó nem ti, nem ti, csitt!
Majd én vigyázok itt!

ELSŐ HÖLGY:
Én, én leszek csak itt!

MÁSODIK HÖLGY:
Én, én vigyázom őt!

HARMADIK HÖLGY:
Én állok itten őrt!

MIND A HÁROM:

Én őrzöm!

Én, én, én!

(Magukban.)

Én menjek el?

Ej, ej!

(Együtt.)

A buzgalom be nagy lett, istenem,

Mind itt maradna szívesen, ezt képzelem.

Nem, nem, nem nem, nem, nem, nem engedem.

Ó, mit nem adnék, mit nem tennék,

Ha néki szíve, párja lennék.

Csak lennének ketten, ő meg én,

De egy se megy s így nincs remény!

Ah, nincs mit tenni, menni már,

Elmenni már!

Isten áldjon, szép fiu!

A titkos vágy tán nem hiu;

A szívem visszavár,

A szív, az visszavár!

TAMINO *(felserken, félénken néz körül)*: Hol vagyok? Élek igazán, vagy csak álmodom, hogy élek? *(Felkel és szétpillant.)* Élek és a borzalmas kigyó itt hever előttem holtan. Cso-
dálatos. *(Sípszó hallatszik.)* Mi az? Valami emberféle közeledik ott a hajlásban. *(Visszavonul és figyel.)*

PAPAGENO *(tollas ruhában, a hátán nagy kalitka, a kezében fűzfásip)*:

A sipom fája fűzfagally,

És fujja: heje-huja-haj,

És könnyű szívvél fujja azt,

Hogy ismer engem, ur, paraszt.

A kandi lépet én rakom,

A lombos, fűttyös ágakon.

A kincsre, pénzre gondom nincs,

Mert nékem szól a csiz, a pinty.

*

A szárnyas jószág mind enyém,

A lombok árnyas rejtekén,

De olyan lép is volna jó,

Mely vászonnépnek rakható.

A lépre jönne így talán
És fogva lenne mind a lány.
Oly hangos vón a kis kalit,
Hogy olyan lárma ritka itt.

*

Ha telve vón a kis kalit,
Én lesném szívük titkait,
S ha tetszenék egy barna lány,
Azt mézen, cukron tartanám.
A csókja vón a jónapot,
És számból enne csókmagot.
És minden este csendesen
Itt ringatnám el keblemen.

TAMINO (*elébe áll*): Hahó!

PAPAGENO: Ki az, mi az?

TAMINO: Nagyon vidám embernek látszol, barátom. Mondd meg, ki fia vagy?

PAPAGENO: Ez ugyan furcsa kérdés! Hát ki fia volnék? Az apámé! Hátha én is megkérdezném tőled?

TAMINO: Akkor bizony azt mondanám, hogy fejedelmi vérből származom.

PAPAGENO: Ugy? Fejedelmi vérből? Nem értem!

TAMINO: Az apám fejedelem, aki sok-sok ember és ország felett uralkodik. Azért hívják engem hercegnek.

PAPAGENO: Sok-sok ember? És ország? Mondd, kérlek, arra künn, a hegyeken túl is vannak még országok, meg emberek?

TAMINO: De mennyi!

PAPAGENO: Ejnye, hallod, ott lehetne ám jó vásárt csapni a madarakkal!

TAMINO: Hogy hívják ezt az országot? Ki a királyotok?

PAPAGENO: Tőlem ugyan ne kérdezd, mert én ezekről éppen annyit tudok, mint arról, hogy hogyan jöttem a világra.

TAMINO: Micsoda? Nem tudod, hogyan jöttél a világra? Talán még a szüleidet sem ismered?

PAPAGENO: Nem biz én! Csak annyit tudok a világból, hogy amott van a szalmakunyhóm. Hogyha esik, vagy fuj a szél, szépen behuzódom. Minek nekem egyebet tudni?

TAMINO: És hogyan élsz?

PAPAGENO: Hogyan élek? Eszem, iszom, mint más!

TAMINO: És ezt hol veszed?

PAPAGENO: Sora van annak. Madarakat fogdosok a csillagfényű királyasszonynak és az udvarhölgyeknek. Ők aztán naponta adnak ennem-innom.

TAMINO: Mondd csak, vidám ember, láttad már ezt a csillagfényű királyasszonyt szemtől-szembe?

PAPAGENO: Meglátszik rajtad, hogy más határon ringatták a bölcsődet. Hogy láthattam volna én a csillagfényű királyasszonyt? Én rajtam kívül melyik halandó láthatta világéletében? *(Tamino merően néz rá.)* Hallod-e, mit nézel rám olyan furcsán? Mintha valami görbe dolgot forgatnál a fejedben...

TAMINO: Mert... mert kötve hiszem, hogy emberféle volnál...

PAPAGENO: Miért ne volnék?

TAMINO: A tollaidról inkább azt gondolná az ember, hogy...

PAPAGENO: Csak nem azt, hogy madár vagyok? *(Meg van szeppenve.)* Hallod-e, maradj csak ott, ahol vagy, mert ha nagyon közel találsz hozzám jönni, hát én borzasztó erős ember vagyok ám. *(Fél.)*

TAMINO: Ne mondd. Talán bizony te mentettél meg ettől a mérges kigyótól?

PAPAGENO: Kigyó? *(Meglátja, reszketve hátrál.)* Él még?

TAMINO: Hogyan tudtad legyőzni ezt a szörnyet, jó barátom? Hiszen nincs is fegyver nálad?

PAPAGENO: Mi az nekem! Ha én egyet fütttyentek, többet ér az minden fegyvernél.

TAMINO *(bámulattal)*: Megfojtottad?

PAPAGENO *(fütyül.)*

(A három hölgy fátyolosan megjelenik.)

ELSŐ, MÁSODIK és HARMADIK HÖLGY *(rosszaló hangon)*: Papageno?

PAPAGENO: Ahá, ez nekem szól. *(Halkan.)* Nézz csak körül pajtás!

TAMINO *(halkan)*: Kik ezek a hölgyek?

PAPAGENO: Azt én bizony nem tudom. Csak annyit tudok, hogy minden nap megveszik a madaraimat. Bort, kalácsot, édes fügét adnak érte.

TAMINO: Bizonyosan nagyon szépek, ugy-e?

PAPAGENO: Nem gondolnám. Ha nagyon szépek, akkor miért takarják el az arcukat?

ELSŐ, MÁSODIK és HARMADIK HÖLGY *(közelebb lépnek, fenyegető hangon)*: Papageno!

PAPAGENO *(halkan)*: Csendesesen légy, rám már haragszanak. *(Hangosan.)* Hogy szépek-e? Annyit mondhatok, hogy ebben az életben soha gyönyörűbbet nem láttam.

ELSŐ, MÁSODIK és HARMADIK HÖLGY *(még szigorubban)*: Papageno!

PAPAGENO *(csodálkozó arcot vág, aztán feléjük fordul)*: Világszép hölgyek, itt vannak a madaraim. *(Nyújtja a kalitkát.)*

ELSŐ HÖLGY *(vizes korsót nyújt neki)*: A királyasszony ma először határozta úgy, hogy bor helyet tiszta vizet küld érte.

MÁSODIK HÖLGY *(Papagenohoz járul)*: Nekem pedig azt parancsolta, hogy kalács helyett ezt a követ adjam át neked. *(Átadja.)* Kivánom, hogy jól essék!

PAPAGENO: Micsoda? Követ egyem?

HARMADIK HÖLGY *(odalép)*: Nekem meg az tisztem, hogy édes füge helyett ezt az arany lakatot csattintsam a szádra. *(Ráteszi a lakatot.)*

PAPAGENO *(jelekkel hadonász, hogy milyen bajban van.)*

ELSŐ HÖLGY: Remélem tudod, hogy miért büntet meg ilyen keményen a királyasszony?

PAPAGENO *(nemet int.)*

MÁSODIK HÖLGY: Hogy idegeneknek ezentul ne füllents.

HARMADIK HÖLGY: És hogy mások hőstetteivel ne dicsekedj.

ELSŐ HÖLGY: Felelj: te ölted meg ezt a kigyót?

PAPAGENO *(nemet int.)*

MÁSODIK HÖLGY: Hanem kicsoda?

PAPAGENO *(int, hogy nem tudja.)*

HARMADIK HÖLGY: Tudd meg ifju, mi voltunk a megszabadítóid. A királyasszony ezt a képet küldi neked; a lánya van lefestve rajta. *(Átnyújtja.)* És ezt üzeni hozzá: ha ezek az arcvonások nem közönyösek neked, hir, dicsőség, szerencse legyen a sorsod. A viszontlátásra. *(El.)*

MÁSODIK HÖLGY: Adieu, monsieur Papageno! *(El.)*

ELSŐ HÖLGY: Vigyázz, sokat ne igyál valahogy! *(Nevetve el.)*

PAPAGENO *(némán, kétségbeesve el.)*

TAMINO *(mióta a képet megkapta, le nem veszi a szemét róla):*

Ó bűvös, bájos látomány,

Mint himes álom néz reám,

És érzem, hogy e drága kép

A lelkem mélyén lánggal ég!

Hogy merre visz e lángnak utja,

Még játszi sejtelmem se tudja.

Hátha e tűz a szerelem?

Az, az! A szüzi érzelem!

Az édes, bájos érzelem!

Ha szólhatnék hozzája halkán,

Csak egy szót sugna néki ajkam,

Egy szót csak, forrót, égetőt...

De mért a szó?

Csak néznék rá, ő meg én rám,

Két karommal általfonnám némán

És szivre lelne így a sziv,

És szivre lelne így a sziv!

(Ahogy el akar menni, a három hölgy elébe lép.)

ELSŐ HÖLGY: Fegyverezd fel magad bátorsággal és kitartással, szép ifju! A királyasszony...

MÁSODIK HÖLGY: Általam üzeni neked, hogy...

HARMADIK HÖLGY: Jövendő szerencséd felé nyitva áll az ut.

ELSŐ HÖLGY: Minden szavadat hallotta, az arcodnak...

MÁSODIK HÖLGY: Minden vonását szemügyre vette és...

HARMADIK HÖLGY: Elhatározta, hogy nagyon boldoggá fog tenni. Ezt mondta nékem a nagy királyasszony: ha ez az ifju, van olyan bátor, mint amilyen gyengéd tud lenni, akkor a lányom meg van mentve.

TAMINO: Menjünk, menjünk, vezessetek! Meg fogom menteni, a szivemre, a szerelmemre esküszöm! *(Rövid, erős mennydörgés.)* Nagy istenek, mi ez? *(Sötétség.)*

A HÁROM HÖLGY: Ne félj!

ELSŐ HÖLGY: Ez a királyasszony közeledtét jelenti! *(Dörgés.)*

A HÁROM HÖLGY: Már jó! *(Dörgés. A hegyek öle megnyílik, csillagfényes éjben a trónján ül az Éj királynője.)*

ÉJ KIRÁLYNŐJE *(Taminoval előre lép):*

Ó csak ne félj, én gyermekem:

A lelked jámbor, tiszta, jó!

A vigaszát e sziv csak tőled várja,

Az irt talán te megtalálod rája.

A szivem nem találhat enyhet,

Csak sirva jár és sirva kel,

A lányom tőlem messze senyved,

Egy rémes rabló vitte el!

Még látom, hogy reszket,

Mily sápadt az arca,

Mily reményvesztett,

Mily fáradt a harca.

A hangja elgyengülve csengett:

„Anyám, anyám!” Csak ezt pihegte már.

Most messze tőlem fogva senyved,

Mig itthon anyja sirva vár,

Jöjj és szállj te sikra érte

S lelkedbe szálljon zord erő!

Ó hozd el őt és légy a férje,

És légyen mátkapárod ő!

(Dörgés, a hegyek lezáródnak, kivilágosodik.)

TAMINO *(kis szünet után):* Valóság ez, amit láttam? Ó, ti nagy istenek, adjatok a karomba erőt, a lelkembe bátorságot és mindörökre hálás leszek néktek. *(Menni akar, Papageno lép eléje lakattal a száján.)*

PAPAGENO *(szomoruan mutat a száján levő lakatra):* Hm!

TAMINO:

Hát néked ellátták a szádat!

Az új disz rosszul eshetik.

Mihaszna itt, akárhogy szánlak,

A részvét szép, de nem segít.

A HÁROM HÖLGY *(Megjelenik.)*

ELSŐ HÖLGY:

Most légy szabad, ne sirj tovább,

A jó királyné megbocsát.

(Leveszi a lakatot a szájáról.)

MÁSODIK HÖLGY: Most szólhatsz, de ne füllents többet!

ELSŐ és MÁSODIK HÖLGY: Ez látod, hasznos intelem.

PAPAGENO:

Ó csak, hogy szám egy szót kinyöghet,
Ó, hogy hazudnék! Nem, nem, nem.

MIND EGYÜTT:

Csak járna így mind, aki csalfa,
Meggzünne majd a bu, a kár,
Az ádáz álnokság kihalna
És sütné bájos napsugár.

ELSŐ HÖLGY: (*Taminonak aranyfuvolát ad*):

Herceg, e hangszert ime vedd!
Az urnőnk küldi ezt neked.
Ha árnya várna bármi bajnak,
E bűvös flóta segít rajtad.

A HÁROM HÖLGY:

E flótát szent varázslat lakja,
A nótád csengve száll majd rajta.
Ki bánatos, az táncra kész,
Ki özvegy volt, az lányra néz.
Ó, oly kincs több nincsen,
Mint ez a szent, e drága érc;
Hangja cseng, a hangja száll,
Hangja szárnyán béke jár,
Ha bűvös hangja száll.

PAPAGENO:

Most már dolgom úgy sem lesz itt,
Így hát végre mehetek.

A HÁROM HÖLGY:

Menj el máskor, hogyha tetszik,
De e percben nem lehet.
Vissz az útján most a herceg,
A Sarastro-várba mentek.

PAPAGENO:

Ebből nem lesz semmisem.
Legyen ára bármi kincs,
De hogy elmék, olyan nincs!
Velem ottan jaj, mi lenne,
Még Sarastro láncra verne,
Eb meginná véretem.

A HÁROM HÖLGY:

Ha hív, ha szól, te készen állj,
Csak indulj és ne prézsmítálj!

PAPAGENO:

Bár vitte vón el őt az ördög,
Majd mindent másra tol,
S ha helyt kell állni, finom urfi,
Akkor majd nincs sehol.

ELSŐ HÖLGY (*átad Papagenonak egy ládikát harangjátékkal*):
Ezt néked adjuk, ime vedd!

PAPAGENO:
Ej, ej! Hát ez meg mi lehet?

A HÁROM HÖLGY:
Sok kicsi csengő cseng, bong benne.

PAPAGENO:
Tudok-e majd én banni véle?

A HÁROM HÖLGY:
Hát hogyan tudnál, persze, tudsz.

MIND EGYÜTT:
Csengő csengjen, flóta szóljon
Bajban védjen, vészben óvjon.
Áldjon ég, mi elmegyünk,
Áldjon ég, mi elmegyünk.
(*A három hölgy indulni készül.*)

TAMINO:
De tudnunk kell az utat is;

PAPAGENO:
A helyes ösvény merre visz?

A HÁROM HÖLGY (*visszatérve*):
Lesz három égi szende gyermek
A társatok, ha utra keltek,
Csak mindig arra menjeteK,
Merre a szárnyuk ellebeg.

MIND EGYÜTT:
Lesz három égi szende gyermek,
Kik velünk együtt utra kelnek.

A HÁROM HÖLGY:
Csak mindig arra menjeteK,
Merre szárnyuk ellebeg.

A HARMADIK HÖLGY, TAMINO és PAPAGENO
Az ég megáldjon, elmegyünk.

A HÁROM HÖLGY:
Az ég megáld, mi elmegyünk.

VÁLTOZÁS.

(*Pamina szobája Sarastro palotájában.*)

MONOSTATOS (*Paminát belóditja*):
Egy-kettő, jösz-te kis virág!

PAMINA:
Ó, milyen szörnyű durvaság!

MONOSTATOS:

Most véged, édes lelkem!

PAMINA:

Ez nem riaszt meg engem.

De aggaszt, drága jó anyám,

Ki árva szívvvel vár reám.

MONOSTATOS *(a háttérben álló rabszolgákhoz):*

Hej, szolganép, a hurkokat!

Majd megtanítalak téged!

PAMINA:

Ó vess e kinnak véget,

A sirom árnya nyugtot ad.

(Ájultan a pamlagra rogy.)

MONOSTATOS:

Most el! Ki mind! S hagyjátok őt nekem.

(A rabszolgák eltávoznak.)

PAPAGENO *(az ablaknál kívülről, Monostatos észreveszi):*

Most hol vagyok? Ne hagyj el, ész!

Ni-ni! Itt ember van már!

Gyerünk, csak semmi félsz!

Szép lány s mily busan néz!

És sápadtabb a falnál!

MONOSTATOS *(látja Papagenot):*

Hu! Az ördög ez, ó borzalom

Az ördög ez, ó irgalom! Hu... *(el.)*

PAPAGENO: Hogy is lehettem olyan ostoba, hogy megijedtem. Ha fekete madár is van, mért ne lehetne fekete ember? Nini, a szép leányka még mindig itt van. Éjszakai királynőnek szép leánya!...

PAMINA *(felemelkedik):* Éjszakai királynő... Ki vagy te?

PAPAGENO: A csillagfényű királyasszony küldötte vagyok.

PAMINA *(örül):* Az anyámé? Igazán? Hogy hinak?

PAPAGENO: Papageno.

PAMINA: Papageno... úgy rémlik mintha sokszor hallottam volna a nevedet. De téged még nem láttalak.

PAPAGENO: Én se téged.

PAMINA: Szóval ismered az én édes jó anyámat?

PAPAGENO: Ha a királyasszony lánya vagy, akkor igen.

PAMINA: Az vagyok!

PAPAGENO: Mindjárt meglátjuk. *(Előveszi a képet, amit a nyakán hord.)* A szeme kék, - rendben van, kék. A szája piros, rendben van, piros. A haja szőke, rendben van, szőke. Csak egy baj van, hogy a képen se kezéd, se lábad nincsen. Látod?

PAMINA: Mutasd. Igen, igen, az én képem. Hol vetted?

PAPAGENO: Annak története van. Majd elmondom. Hát hogy az elején kezdjem, ma reggel is elmentem a zsákmánnyal anyád palotájához...

PAMINA: A zsákmánnyal?

PAPAGENO: Persze. Már évek óta én viszem a palotába anyádnak és az udvarhölgyeknek a szép madarakat. Hát ahogy éppen le akarom rakni a madarakat, találkozom egy emberrel, aki azt mondja, hogy ő herceg. Hát ez a herceg úgy megtetszett anyádnak, hogy az arckép mindjárt hozzákerült. Aztán a királyasszony meghagyta neki, hogy téged szabadítson meg. Egy-kettőre rászánta magát, éppen amilyen hamar beléd is szeretett.

PAMINA: Ne mondd, igazán? Belém szeretett? Mondd még egyszer, kérlek, úgy szeretem hallani ezt a szót.

PAPAGENO: Meghiszem azt, hiszen lánysorban vagy. Hol is hagytam el?

PAMINA: A szerelemnél.

PAPAGENO: Persze, a szerelemnél. Gyere csak, mekkorát fogsz nézni, ha meglátod, milyen daliás, szép legény!

PAMINA: Gyerünk, én nem félek. *(Indulnak. Pamina visszafordul.)* De hátha ez csak valami csapda? Hátha csak valami gonosz lélek a Sarastro népéből, aki értem jött. *(Ránéz.)*

PAPAGENO: Én? gonosz lélek? Soha olyan jó lélekkel nem volt dolgod, amilyen én vagyok.

PAMINA: Bocsáss meg, nem téged értettelek. Egy kicsit érzékeny szived van.

PAPAGENO: Persze, hogy érzékeny. De mit ér az, ha árva.

PAMINA: Árva a szived? Szegény ember. Hogy-hogy?

PAPAGENO: Ugy, hogy ha én Papageno vagyok, akkor hol van mellőlem a Papagena? Nincsen párom, úgy bizony és ez nagyon szomorú dolog, mert magamfajta embernek nagyon jól esnék, ha olykor-olykor volna kihez egy jó szót szólani.

PAMINA: Ne vedd úgy szivedre a dolgot. Bizz a gondviselésben. Akad még neked is párod.

PAPAGENO: Bár már látnám!

PAMINA:

Ha férfi szívét szikra éri,
Még várni kell, míg lobban is.

PAPAGENO:

Az asszony dolga érte élni,
A láng így éled jobban is.

MINDKETTEN:

Ó száll majd egyszer még miránk
S a kincsünk lesz az égi láng.

PAMINA:

A szívbe csillan drága fénye,
A szembe lángot ez tüzel.

PAPAGENO:

A fénye árad minden lényre
És bajt, vagy but e láng üz el.

MINDKETTEN:

A lelkünk édes lázban jár,
A legszebb kép egy mátkapár.
Férj és nő és nő és férj,
Férj és nő egy mátkapár,
Vágyunk szent és mennybe száll.

VÁLTOZÁS

(Liget, a közepében három templom.)

A HÁROM FIU *(bevezetik Taminot):*

Ha eddig hányt a tenger árja,
Végre köss ki most a parton,
Csak mindhalálig tartsd meg ezt:
Küzdj némán, tüdőn és kitartón.

TAMINO *(fuvolájával, mely vállán van átakasztva):*

Csak annyit mondjatok nekem,
Lehet-e őt megmentenem.

A HÁROM FIU:

Mit kérded ezt, a szó hiu,
A hőstett légyen lelked álma,
Csak bizva bizz, légy férfiu,
Csak küzdve vár reád a pálma.

TAMINO:

Ezt szívem legmélyére vésem,
És itten állok harcra készen.
Most hol vagyok? Mi vár reám?
E csarnok templom lesz talán?
Az oszlopok ormát a bolt koronázza,
E csarnok az ihlet, a szűz munka háza.
Hol trónol a lélek és vágya a hit,
A rut földi gondok nem élnek meg itt.
Átlépem ez ünnepi hely küszöbét,
A szándékom tiszta és bátor és szép.
Az életed kell, szörnyeteg!
Pamina éljen s halj te meg!
(A kapuhoz megy jobbra.)

EGY HANG *(belülről):*

Megállj!

TAMINO:

Megállj, vagy ugy?
Tán itten jobb az ut.
(A kapuhoz megy, balra.)

EGY HANG *(belülről):*

Megállj!

TAMINO:

Hát itt is csak megállj?

(A középső kapuhoz megy.)

Az ajtó itt is csupa zár,

De itt tán több szerencse vár.

(Midőn a középső kapuhoz közeledik, ez megnyílik és megjelenik egy öreg pap.)

PAP:

Mi járatban vagy vakmerő?

Mi dolgod itt, e küszöbön?

TAMINO:

Egy jó szót várok, semmi mást.

PAP:

A feleletben volt erő,

De mondd, jó szót mi joggal vársz itt?

A jóság téged nem vezet,

A lelked zord boszura vágyik.

TAMINO:

Mert rászolgált a szörnyeteg.

PAP:

A szörnyre itt aligha lelhetsz.

TAMINO *(gyorsan)*:

Tehát e hely, hová nem engedsz...?

PAP:

E hely Sarastro háza itt!

TAMINO *(gyorsan)*:

E helyen? Ó, hogy higgyem el?

PAP *(lassan)*:

Már mondtam, hidd el, itt lakik.

TAMINO:

Nos, akkor csalfa minden itt!

(El akar menni.)

PAP:

Miért sietsz így tova?

TAMINO:

Elmegyek én úgy, hogy itt

Látni se fogsz soha!

PAP:

De szólj hát, ne siess!

Ne nézd a látszatot!

TAMINO:

Sarastro háza ez,

Itt nem maradhatok!

PAP:

Nézd, élteddel ne játszd!
És mondd el, mit akarsz!
Sarastrot gyölölöd!

TAMINO:

Ha harc, legyen hát harc!

PAP:

És mért ez izzó gyölölet?

TAMINO:

Mert nem is ember, szörnyeteg!

PAP:

És mondd, e szóért helyt is állsz-é?

TAMINO:

Az szörny, ki így egy hölgyet elvisz,
Hogy tengerkönnyet sirjon ő.

PAP:

Egy nő tehát a bökkenő?
A nő csak nyelvel, kesereg,
A lelked szóval vette meg.
Ó te sem érted soha itt
Sarastro mély, bölcs okait.

TAMINO:

Az ok mi volt, nem fontos az,
Ő vitte el Paminát,
Ő ássa így meg anyja sirját.

PAP:

Ez meg kell adni, szent igaz.

TAMINO:

Most hol van, drága angyalom?
Ó tán csak él Pamina még?

PAP:

Nem szólok semmit, ó ne kérdd,
A választ meg nem adhatom.

TAMINO:

Homályban engem, ó ne tarts!

PAP:

Lezárja számat szent parancs.

TAMINO:

Ó meddig tart e vak sötétség?

PAP:

Mig meg nem tart örökre itt.
A tiszta sziv, a tiszta hit.

TAMINO:

Ó kinos éj, ó vak sötétség!
Ó véget ér-e mind e kétség?
Majd, majd, majd, ugy-e, vagy soha?
Ó titkos hang, te tudod-é,
Él-e Pamina még?

KAR *(belülről)*:

Pamina, Pamina él, igen!

TAMINO *(vigan)*:

Még él? Ez mily öröm nekem!
Ó láthatatlan bűvös lelkek,
Bár ez a hang úgy tudna szólni
S boldog hirért hálát adni
Nektek, ahogy itt, itt fakadt
(a szívére mutat, a fuvolán játszik.)
Mily földöntuli hangot ad
A bűvös flóta,
Csodahangja lágyan szárnyal
A legkeményebb szíven által.
(játszik.)
Mily földöntuli hangot ad,
Mint, hogyha szellem szólna benne,
Csodahangja lágyan szárnyal
A földi szíven által.
Ah, csak Pamina nincs sehol,
Csak Pamina nincs sehol.
(játszik.)
Pamina hivlak, halld a szót!
(játszik.)
Se szó, se hang, *(játszik)* hol,
(játszik).
Hol, hol ó vajjon hol lehetsz! *(játszik).*

PAPAGENO *(felel)*.

TAMINO: Ha! Így csak Papageno szól!
(Játszik, mire Papageno felel).

TAMINO:

Tán rátalált már valahol,
És együtt várnak ott reám.
A hang az intőjel talán. *(el).*

(Papageno és Pamina elősietnek).

PAMINA és PAPAGENO:

Friss a szándék, gyors a tett,
Lopva szökni így lehet,
Leljük meg Taminot itt
Akkor hült helyünket
Bottal üthetik.
(hátra kiáltva).

Drága ifjú, lassan, lassan,
Lassan, lassan, bízd csak énram!

PAPAGENO *(füttyül):*

TAMINO *(felel):*

Mennyit vártam erre némán:
A Tamino hangja volt,
(balra hátramutatnak).
Az a hang, mely innen szólt.
Bárcsak rája lelnék itten,
Jaj, csak frissen, jaj, csak frissen!

MONOSTATOS *(eléjük toppan, őket gúnyolva):*

Innen élve el se mentek!
Jaj, csak frissen, jaj, csak frissen!
Ha! Rátok akadtam hát!
Mostan fussatok, ha tudtok!
Gyorsan ostort, forró szurkot,
Vasbilincset, láncot, hurkot!
Innen élve el se mentek!
(hátraszól).
Hamar szíjjal, láncsal jertek!
Ejnye ördögadta faj!

PAMINA: Jaj! mi lesz? Most itt a baj!

PAPAGENO:

Aki mer, az néha nyer,
Bűvös csengő hangja, jer!
(Papageno játszik a harangjátékán).
Drága hangod bongjon, csengjen,
Áradozva zsongjon, pengjen.
(a rabszolgák táncolnak).

MONOSTATOS és a RABSZOLGÁK:

Mily bűvös, mily bájos, mily édes e hang,
Úgy szól, mint egy finom, egy csöpp gyöngyharang.
(énekelve, táncolva eltávoznak).

PAMINA és PAPAGENO:

Minden jó szív lelne bár
Ilyen csengő kincset,
Hogyha ellen törne rá,
Visszaüzné mindet.
Messze futna ellenség
Élte volna békesség.
Jó barátság, tiszta láng,
Lelkünk drága éke,
Ettől bűn, ha visszaránt,
Messze száll a béke.

KAR *(belülről):* Sarastorra áldás, Sarastro éljen!

PAPAGENO: Úgy ijeszt a szózat, hogy meghül a vérem!

PAMINA:

Sarastro jó s mi félhetünk,
E perc halálunk, életünk.

PAPAGENO:

Most szállanék, de nincs szárnyam,
Az elszökésre szárnyam,
Ha szárnyas vón a vállam,
Most szállnék, mint a pinty.
Ó jaj, mit füllentsünk, ha kérdez?

PAMINA:

Az igazat kell mondanunk,
Bármi lesz az ára.

(Sarastro és kísérete megjelenik).

KAR:

Sarastrora áldás, Sarastrora béke
A lelkünknek ő légyen áldott vezére!
Ne illesse árnyék e bölcs életet,
Mely szívünknek mélyén mint szent kép lebeg.

PAMINA *(térdel)*:

Ó irgalommal nézz reám,
Más bűnös nőnek nézne tán,
De lásd, a szolgád kergetett
És üldözött szerelmi vágygyal,
Itélj, nagyúr, e bűn felett!

SARASTRO:

Csak hadd, ez nem bűn, édes lányom,
Én jó szívedbe írva látom,
Hogy ott már másnak képe áll,
Mit félve áldva őrizel.
Nem tiltom én e szűzi érzést,
De innen nem bocsátlak el.

PAMINA:

De jó anyám már sírva vár
És őt a harcban...

SARASTRO:

...már legyőztem én!
A sorsod útján nincs remény,
Ha visszajutsz anyádhoz innen.

PAMINA:

Ő itt e földön nekem minden.
A szíve...

SARASTRO:

...gőgös büszke szív!
A nő helyes útra nem lel
S a férfi útján tévelyeg,
Ha társa nincs, ki talpig ember.

MONOSTATOS *(belép Taminoval):*

Csak erre úrfi, erre hé!

És állj Sarastro úr elé!

PAMINA: Ez ő!

TAMINO: Ez ő!

PAMINA: Őt várom rég!

TAMINO: Ez ő!

PAMINA: Ez ő!

TAMINO: Az álomkép!

PAMINA és TAMINO:

Csak egy halálom, életem!

De itt kell látnom keblemen!

(átölelik egymást).

KAR: Ejnye be furcsa!

MONOSTATOS:

Hallod-e, szemtelen!

Hagyd abba rögtön!

Ez nem megyen! *(szétválasztja őket).*

(letérdel Sarastro elé).

Hű szolgád hull előtted térdre;

Ki bűnös volt, lakoljon érte!

Itt áll a tettes, senki más,

S e furcsa szárnyas volt a társ.

Paminát vitték volna, láttam,

De persze én is résen álltam.

Te ismersz, hogy hű vagyok!

SARASTRO *(int):*

Jutalmad érte megkapod!

Hé! Ennek rögtön adjatok...

MONOSTATOS: Ó holtig hű szolgád vagyok!

SARASTRO: Szép jó huszonöt kemény virgácsot!..

MONOSTATOS *(térdel):* Uram, uram, így túlsok lesz a bér!

(a rabszolgák elvezetik).

SARASTRO: Csak hagyd, a tetted ennyit ér!

KAR:

Sarastrora áldás, az ég védje, óvja,

Ha elnéz, ha büntet, bölcs mindig a szója!

SARASTRO:

És most a templom vár reánk,

Meglátjuk, méltók lesznek-é;

Fejükre leplet adjatok,

Meg kell előbb tisztulniok!

(Két pap fátyolt hoz és betakarják vele Taminot meg Papagenot).

KAR:

A jószág majd ha a nagyok
Nagy útján csillagul ragyog,
Már itt leszáll a menny reánk
És ránk sugárzik égi láng.

(Saraastro kezét nyújt Paminának és vele a középső kapuhoz megy. Tamino és Papageno a két pap kezén a kijárat felé fordul).

MÁSODIK FELVONÁS

(Pálmaerdő)

(Papok ünnepi menetben vonulnak föl. Ezután megjelenik Sarastro és a középre jó).

SARASTRO: Halljátok szavamat, a nagy istenek, Isis és Osiris bölcsesség-templomának avatott szolgálói. Tiszta lélekkel mondom nektek, hogy mai összejövetelünk a legfontosabbak közül való. Tamino, egy királyfi, járult a szentély északi kapujához és erényes szívvel vágyakozik valami után, amit minden munkával és igyekezettel a miénknek kell mondanunk. Az erényes ifjú felett örködni és neki baráti segítő kezet nyújtani, legyen ma egyik legfőbb kötelességünk.

ELSŐ PAP: Erényes?

SARASTRO: Az!

MÁSODIK PAP: És hallgató?

SARASTRO: Az!

HARMADIK PAP: És jótékony?

SARASTRO: Az! Ha méltónak véletek őt, kövessétek példámat *(hármás kürtszó)*. Lelketek egységén megindulva mond néktek köszönetet Sarastro az emberiség nevében. Paminát, a szende, erényes leánykát a tiszta ifjunak szánták az istenek. Ezért szakítottam el a leányt büszke anyjától. Fennhéjázó asszony az anya, azt hiszi, hogy babonával el tudja majd vakítani a népét és templomunk szilárd kőfalait így megdöntheti. De nem lesz az ő hite szerint. Tamino, a tiszta ifju, velünk együtt erőssége legyen a templomnak és mint avatott hívő, legyen jósnak jóltevője, bűnnek büntetője *(hármás kürtszó)*.

A SZÓLÓ PAP: Nagy Sarastro, bölcs beszédedet elménkbe vettük és csodáljuk. De Tamino királyfi vajjon megállja-e a súlyos próbákat, amelyek várnak reá?

SARASTRO: Nemcsak királyfi, hanem több: ember.

A SZÓLÓ PAP: És ha zsenge ifjúságában érné a halál?

SARASTRO: Akkor Isis és Osirisé lesz és hamarabb örvend az istenség örömeinek, sem mint mi *(hármás kürtszó)*. Tamino utitársával együtt vitessék a templom pítvárába *(a szóló paphoz, aki eléje térdel)*. Te pedig barátom, teljesítsd szent tisztedet és tanítsd őket az istenek hatalmának megismerésére. *(a szóló pap más kettővel el)*.

SARASTRO:

Osiris, Isis itt e párnak

Ó égi lelket adjatok.

Ti álltok őrt a vándor útján,

Mellettük is ti álljatok.

Amerre vándorutjuk elmegy,

Nyiljanak égi rózsakelyhek,

S ha éltük útja végét ért,

Fonjatok nekik szent babért!

(Taminot és Papagenot bevezetik a szóló és két más pap. A fátyolt azok leveszik róluk és elmennek.)

TAMINO: Szörnyű éjtca ez itt. Papageno, itt vagy még?

PAPAGENO: Hol volnék? Persze, hogy itt vagyok.

TAMINO: Mit gondolsz, hova kerültünk?

PAPAGENO: Ha ilyen sötét nem volna, még azt is megmondanám. *(dörgés.)* Jajajaj!

TAMINO: Mi az?

PAPAGENO: Az egész dolog nincs nagyon inyemre.

TAMINO: Ugy gondolom, félsz egy kicsit.

PAPAGENO: Félni éppen nem félek, csak megijedtem. *(dörgés.)* Jajajaj!

TAMINO: Mi az már megint?

PAPAGENO: Ha ez így tart tovább, még kiráz a hideg.

TAMINO: Ugyan, Papageno, légy férfi a talpadon.

PAPAGENO: De bizony, inkább lány volnék, *(erős dörgés.)* Jajajaj! segítség, ütött az utolsó órá! *(A szóló pap és két másik fáklyákkal jönnek.)*

SZÓLÓ PAP: Idegenek, mit kértek vagy követeltek tőlünk? Mi hozott benneteket falaink közé?

TAMINO: Barátság és szerelem.

SZÓLÓ PAP: Kész vagy ezért életeddel helyt állani?

TAMINO: Kész!

SZÓLÓ PAP: Még ha a halál várna is rád?

TAMINO: Akkor is.

SZÓLÓ PAP: Herceg, gondold meg, míg nem késő. Egy lépés és nincs visszatérés.

TAMINO: A bölcsesség tanítása legyen a diadalom és a szép Pamina legyen a jutalmam.

SZÓLÓ PAP: Minden próbának aláveted magad?

TAMINO: Minden próbának.

SZÓLÓ PAP: Nyujtsd a kezedet *(kezet szorítanak)*. Így.

MÁSODIK PAP *(Papagenohoz)*: Te is állod a harcot?

PAPAGENO: A harc nekem nem kenyerem. Nincs is miért harcolnom. Rendes ember vagyok én, nem kell nekem egyéb, csak étel, ital, álom. És ha egyszer egy nőt kaphatnék kézen-közön magamnak...

MÁSODIK PAP: Soha nem kapod azt meg, ha a nagy próbáknak alá nem veted magad.

PAPAGENO: Legalább agglegény maradok.

MÁSODIK PAP: És ahhoz mit szólnál, ha Sarastro tartogatna valakit a számodra, aki színben, ruhában hozzád hasonló?

PAPAGENO: Hozzám hasonló? És fiatal?

MÁSODIK PAP: Fiatal és szép.

PAPAGENO: Hogy hívják?

MÁSODIK PAP: Papagena.

PAPAGENO: Hogy? Pa...?

MÁSODIK PAP: Papagena.

PAPAGENO: Papagena? No, már arra magam is kíváncsi vagyok.

MÁSODIK PAP: Meglátni, megláthatod.

PAPAGENO: Aztán haljak meg, nem? *(a pap kétkedő arcot csinál)*. Ugy? Agglegény maradok. Tudtam, hogy ez lesz a vége.

MÁSODIK PAP: Megláthatod, de egy ideig egy szót sem szabad szólnod hozzá. Lesz a lelkedben annyi állhatosság, hogy megfékezd a nyelvedet?

PAPAGENO: Hogyne, hogyne.

MÁSODIK PAP: Nyujtsd a kezedet, *(kézszorítás)* Lásd meg őt.

SZÓLÓ PAP: Rád is, herceg, szent hallgatagságot rónak az istenek, különben elvesztetek mind a ketten. Megláthatod Paminát, de nem szabad vele szólanod, ez a kezdete a próbátok folyásának.

ELSŐ és MÁSODIK PAP:

Kerüld az asszony csalfa nyelvét,

A frigynek főparancsa ez,

Ha tőle józan elme nem véd,

A vége sorsod átka lesz.

A vakhit ára késő bánat

S a szived bére semmi más,

Csak kin és bu, mely benne árad

Könnyhullatás és sóhajlás.

(Mindkét pap el; sötétedik.)

PAPAGENO: Hé! Világot! Világot! Mégis csak furcsa, hogy mikor kimennek, az orrát sem látja az ember.

TAMINO: Viseld türelemmel és gondold meg, hogy az istenek akarata *(A három hölgy fáklyákkal jó.)*

A HÁROM HÖLGY:

Mit? Mit? Mit?

Ti e szörnyű helyen már?

Itt, itt, itt

Csak a biztos romlás vár.

Tamino, sorsod szörnyű néked.

Ó Papageno, itt a véged!

PAPAGENO: Ez a jóslat messze ment!

TAMINO:

Papageno, mondtam, csend!

Aki egyszer esküt is tett,

Az az esküt tartsa is meg!

PAPAGENO: Hisz hallod, hogy ránk itt mi vár!

TAMINO: Ejnye, hallgass, mondtam már!

PAPAGENO: És mindig csend és mindig csend!

A HÁROM HÖLGY:

Az urnőnk titkon erre jár.

S a szentelt ajtón ment be már!

PAPAGENO: Hogy hogy? A templom ajtaján?

TAMINO: Papageno! Csend legyen!

Néma tett a harcunk nyitja,

Mért a szó, ha eskü tiltja?

A HÁROM HÖLGY:

Tamino, vár a szörnyü óra!

Sarastro rajtad kapva-kap!

Ne hallgass rá a csacska szóra,

Mert csalfa népség itt a pap!

TAMINO (*magában*):

A földi szó csak földi kincs,

A bölcsnek arra gondja nincs.

A HÁROM HÖLGY:

Ne hallgass rá a csacska szóra,

Mert csalfa népség itt a pap!

Ki rájuk hallgat, elvesz az,

A lelke már az ördögé.

PAPAGENO:

Hát ő az ördög! Rémitő!

Ó szólj, Tamino, így van-é?

TAMINO:

A pletyka nyelve hordja szét

Az ilyen balga, rossz mesét!

PAPAGENO: Hát mondd ezt urnőjüknek is!

TAMINO:

Mit szóljak én, ha úgy se hisz!

Te néma légy, egy szót se szólj,

Szent eskü köt, azt tartsd meg jól!

A HÁROM HÖLGY:

Csak néma, hüvös csend a válasz?

TAMINO: (*Jelzi, hogy nem szabad beszélnie.*)

A HÁROM HÖLGY:

S te mért nem szólsz, ha már itt állasz?

PAPAGENO (*bizalmasan a hölgyekhez*):

Én szólni, szólnék ám...

TAMINO: Csend!

PAPAGENO: No lám, megáll a szám.

TAMINO: Csend!

PAPAGENO:

Hogy nyelvem folyton tenne-venne
Biz ez már szégyenszámba megy.

A HÁROM HÖLGY:

Nos, menjünk hát így szégyenszemre,
Itt egy se szólal máma meg!
A férfi lelke, mint az érc,
Itt női szóval célt nem érsz.

KAR *(Belülről):*

A szent helyen földiek járnak!
Ki innen az asszonyi állat!

A HÁROM HÖLGY *(Rémülten rohannak ki):*

Ó jaj! Ó jaj! Ó jaj!

PAPAGENO: Ó jaj! *(földre rogy)* Ó jaj! Ó jaj!

(Éjszaka lesz. Dörgés és villámlás. A szóló pap és a papok fátyollal, fáklyával belépnek.)

A SZÓLÓ PAP: Áldva légy, ifju! Állhatatos, férfias magaviseleted győzedelmeskedett. Folytassuk most tiszta szívvvel a vándorutat. *(A fátyolt ráadja.)* Így, most jer velem. *(Taminoval el.)*

MÁSODIK PAP: Mi van itt? Barátom, kelj fel! Mi ütött hozzád?

PAPAGENO: Elájultam.

MÁSODIK PAP: Szedd össze magad és légy férfi!

PAPAGENO *(Felkel):* Mondjátok, jó uraim, mire jó ez a sok kin és ijedség? Ha egyszer az istenek úgy is nekem szánták azt a Papagenát, mire való annyi veszedelem közt még külön küzködni is érte?

MÁSODIK PAP: Gondolkozz és felelj magad erre a kíváncsi kérdésre. Nekem a tisztem, hogy tovább vezesselek. *(Papagenoval el.)*

PAPAGENO: Az ilyen vándorlás könnyen el is veheti az ember kedvét a szerelemtől.

VÁLTOZÁS.

Kert.

(Pamina alszik a rózsák közt a padon.)

MONOSTATOS: Ahá, itt van a büszke rátartós leányzó, Ugyan ki maradhatna ilyenkor hideg és érzéktelen? Valósággal lázam van, úgy emészt belülről a tűz. *(köriülnéz)* Ha tudnám, hogy nem lát meg senki emberfia... egy, egyetlenegy csókocska nem a világ...

MONOSTATOS:

Másnak bezzeg szép az élet,
Csókol, suttog, édeleg,
Én meg sinylem, árva lélek,
Csunya tinta színemet.
Csak nekem ne lenne párom?
Vér az volna bennem is.
Csókra vágyom minden áron,
Ó a vágy még sirba visz.

Csókra, bókra vágyik bennem
Égve minden cseppnyi vér,
Csókot kéne róla csennem,
Olyan gyenge, oly fehér.
Drága hold, ó el ne árulj!
Hunyd be mind a két szemed.
Bibor int e rózsaszájról,
Csók kell nékem, bár csak egy.
(*Lassan Paminához sompolyog. A királynő dörgés és villámlás közepette elősiet.*)

AZ ÉJ KIRÁLYNŐJE: Vissza!

PAMINA (*felébred*): Szent istenek!

MONOSTATOS: Ó jaj! Az éj királynője!

PAMINA: Anyám! Anyám! Édes jó anyám! (*keblére borul.*)

MONOSTATOS: Az anyja? Jó lesz egy kicsit nyitva tartani a fülem. (*Elsompolyog.*)

ÉJ KIRÁLYNŐJE: Köszönd az erőszaknak, amellyel elragadtak, hogy még anyádnak mondom magam, (*tört vesz elő*) Látod ezt a pengét? Sarastro számára köszörültettem. Megölnöd őt és kezemre adod a nap hatalmas birodalmát. (*Ráerőszakolja a tört.*)

PAMINA: De anyám...

ÉJ KIRÁLYNŐJE:

Egy szót se!

A boszu vágya lázadozva zaklat,
Zord boszu vágya árad rajtam át!
Boszuld meg őt és kinzatlan ne hagyjad,
Mert minden kinom átka szállna rád.
Én megtagadlak, eltaszítalak téged,
Soha többé lányom nem vagy már nékem,
Ha kín, ha bú Sarastrot most nem éri
Gyász, átkomnak szárnya, száll mint az éj!
(*El. Dörgés.*)

PAMINA: Embert öljek? Nem tehetem, nem tehetem. (*Monostatos sunyi örömmel siet oda.*)
Mit tegyek, nagy istenek!

MONOSTATOS: Bizd rám magad (*Elveszi a tört.*)

PAMINA (*megrémül*): Ah!

MONOSTATOS: Miért reszketsz? A fekete szíнем miatt, vagy a gyilkosság miatt?

PAMINA: Te hallottad?...

MONOSTATOS: Minden szót hallottam. Csak egy módod van, hogy anyádat és magadat megmentsd.

PAMINA: Mit tegyek?

MONOSTATOS: Szeress engem!...

PAMINA (*rémülten*): Szent istenek!

MONOSTATOS: Halljuk a szót! Igen, vagy nem?

PAMINA: Nem.

MONOSTATOS *(dühösen)*: Nem? *(Sarastro jó.)* Hát akkor halj meg! *(Felemeli a tórt, Sarastro eltaszítja.)* Uram, ártatlan vagyok! *(Letérdel.)*

SARASTRO: Hallgass! Tudom, hogy az arcodnál csak a lelked feketébb. Menj! *(Monostatos el.)*

PAMINA: Uram, ne büntesd meg anyámat. A fájdalom, hogy leányát elvesztette...

SARASTRO: Mindent tudok. Lásd meg hogyan állok boszut anyádon.

SARASTRO:

Itt boszu meg nem élhet,
E csarnok mélye szent,
Mert tiszta itt a lélek
És szüzi itt a csend.
És boldog, kit baráti sziv
E helyre védve, áldva hiv.
Nincs árulás sem itten,
E kőfal orma szent,
Hogy megbocsáss a hitben,
E szó itt áldva zeng.
És nem vagy ember, hogyha itt
Nem árad rajtad át a hit.
(Mindketten elmennek.)

VÁLTOZÁS.

Rövid csarnok.

(A két pap fátyol nélkül vezeti be Taminot és Papagenot.)

SZÓLÓ PAP: Most ketten itt fogtok maradni. Mihelyt a harsonák megszólalnak, *(jobbra mutat)* erre fogjátok folytatni utatokat, Herceg, az ég vezéreljen! Még egyszer, el ne felejtétek ezt a szót: hallgatás. *(El.)*

MÁSODIK PAP: Papageno, aki ezen a helyen a hallgatás parancsa ellen vét, azt dörgéssel és villámlással bünteti az ég. *(El.)*

TAMINO *(egy padra ülve)*: Pszt!

PAPAGENO: Ez aztán vidám élet! Volnék inkább otthon a szalmakunyhóban, vagy az erdőben, ott legalább madárfüttyöt hallanék.

TAMINO: Pszt!

PAPAGENO: Saját magammal csak szabad beszél nem, nem beszélek nővel. Én, meg én, nagyon jól ülünk egymáshoz.

TAMINO: Pszt!

PAPAGENO *(énekel)*: Lalala... Még egy csepp vizet sem kap az ember ezeknél. Hát még egyebet. *(Egy csunya öreg asszony egy pohár vizet hoz.)* Ez nekem szól?

AZ ASSZONY: Neked, angyalom.

PAPAGENO *(nézi és iszik)*: Viz ez, semmi más. Mondd csak, te ismeretlen rózsaszál, más idegennek is így viselitek a gondját?

AZ ASSZONY: Így, angyalom.

PAPAGENO: Akkor nem is lehet itt valami nagy vendégjárás.

AZ ASSZONY: Nincs is.

PAPAGENO: Mondom. Gyere, öreg, ülj mellém, üssük agyon az időt. *(Az asszony odaül.)*
Mondd, lelkem, hány éves vagy?

AZ ASSZONY: Hány éves vagyok?

PAPAGENO: Igen.

AZ ASSZONY: Tizenennyolc éves és két perces.

PAPAGENO: Tizenennyolc éves és két perces?

AZ ASSZONY: Tizenennyolc éves és két perces.

PAPAGENO:

Hahaha. Ej, te fiatal jószág!

Hát szeretőd van-e?

AZ ASSZONY: De van ám!

PAPAGENO: Az is olyan fiatal, mint te?

AZ ASSZONY: Nem egészen, tíz évvel öregebb.

PAPAGENO: Tíz évvel öregebb nálad? Ez aztán szerelem. Hogy hívják?

AZ ASSZONY: Papageno.

PAPAGENO *(ijedten)*: Papageno? Aztán hol az a Papageno?

AZ ASSZONY: Itt ül, angyalom.

PAPAGENO: Én vagyok a szeretőd?

AZ ASSZONY: Te, angyalom.

PAPAGENO: Hogy hívnak voltaképpen?

AZ ASSZONY: Engem így hívnak. *(Erős dörgés, az asszony eloson.)*

PAPAGENO: Jajajaj! *(Tamino feláll és megfenyegeti az ujjával.)* Egy árva szót sem szólok többet. *(A három fiú visszahozza a flótát és csengőt.)*

A HÁROM FIU:

Másodszor állunk im elétek,
Hogy tisztünk hiven megtegyük.

Sarastro visszaküldi néktek

A flótát és a csengetyűt.

(egy étellel-itallal megrakott asztal emelkedik alulról.)

Jó lesz most enni, inni, meglásd,

Testetek ugyanis várja már

És hogyha újból látjuk egymást,

Rátok a büszke pálma vár!

Tamino fel!

Célod közel

S te hallgass szépen egy kicsit.

Csitt! Csitt! Egy kicsit!

(A tercett közben átnyújtják Taminonak a flótát, Papagenonak a harangjátékot és azután eltávoznak)

PAPAGENO: Tamino, nem jó volna enni egyet? (*Tamino flótájába fuj. Papageno eszik.*) Te csak fujd azt, én majd ezt fujom. Sarastro urnak nem rossz a konyhája. Így már szívesen hallgatok, ha tele van a szám. Lássuk, van-e a pince is olyan jó. (*iszik.*) Ejha, ez aztán bor! (*A flóta elhallgat.*)

PAMINA (*örvendezve belép*): Itt vagy, hála az égnek. Hallottam a flótád hangját és úgy repültem a hang irányában, mint a nyíl. Szomorú vagy? Egy szót sem felelsz a te Paminádnak? (*Tamino sóhajtva, némán távozásra inti.*) Mondd, Papageno, mi történt vele? (*Papagenonak tele van a szája, ő is távozásra inti.*) Te sem szólsz? Ó, milyen fájdalom, édes, egyetlen Taminom! Nem felelsz?

PAMINA:
Meg sem állt és máris eltűnt,
Álom volt a játszi fény,
Csalva fogta egybe lelkünk,
Már csak árnyát látom én.
Ó Tamino, mennyi könnyem
Pereg érted arcomon,
Nézz reám és szánj meg engem,
Sirba sujt a fájdalom.

VÁLTOZÁS.
Egy piramis belseje.

(*Papok lépnek be, Sarastroval élükön.*)

KAR:
Ó Isis és Osiris, hála néktek.
A fénysugár már áttöré az éjet,
Az ifju lelket átragyogja végre
Lángsugarával szent hitünknek fénye;
A lelke hős és tiszta már,
Szent lesz a trón, mely rája vár.

SARASTRO (*int, két pap elővezeti a fátyollal fedett Taminot*): Herceg, eddig férfi voltál; most még két veszélyes utat kell megtenned. Ha még mindig olyan melegen szereted Paminát és ha valamikor bölcs fejedelem gyanánt akarsz uralkodni, kísérjenek az istenek tovább is utadon. Nyujtsd a kezedet. Vezessétek be Paminát.

PAMINA (*fátyolosan jó, két pap vezeti*): Hol vagyok? Milyen félelmes csend! Mondjátok, hol van a kedvesem?

SARASTRO: Vár reád, hogy utolsó istenhozzádót mondjon.

PAMINA: Utolsó istenhozzádót? Hol van?

SARASTRO (*leveszi Tamino fátylát*): Itt!

PAMINA (*boldogan*): Tamino!

TAMINO (*elutasítja*): Vissza!

PAMINA: Én hősöm, visszajössz-e még?

SARASTRO: Majd gondol rátok még az ég!

PAMINA: A harcok száz veszélye vár ott.

TAMINO: Ott lesz az ég, amerre járok!

PAMINA:

Ó hátha nem jössz élve vissza?
Ugy bánt egy szörnyű sejtelem!

TAMINO:

A hitnek minden utja tiszta,
Az isten ujjá lesz velem!

PAMINA:

Ha olyan láng lobogna benned,
Mint bennem érted ég a láz...

TAMINO:

Ó mért kell nyugtalannak lenned,
Tiéd itt minden dobbanás.

SARASTRO: Az óra int, most válni fogtok.

PAMINA és TAMINO: Te drága! Légy örökre boldog!

SARASTRO Tamino, indulj, menni kell!

TAMINO: Pamina, drágám, menni kell!

PAMINA: Ó mondd, hát mégis menni kell!

MIND EGYÜTT:

Már menni kell, már menni kell!

TAMINO: Pamina! Ég veled!

PAMINA: Tamino! Ég veled!

SARASTRO:

Tamino menj,
Mert küld a menny!
Az óra int,
Az óra int.

TAMINO és PAMINA:

Csak bizz te kedves és meglásd
Még látjuk egymást.

PAMINA: Menj, az ég megáldjon!

SARASTRO: Az ég megáldjon!

(Két pap elvezeti Paminát. Sarastro eltávozik Taminoval, a papok követik. Sötétedik.)

PAPAGENO *(künn)*: Tamino, Tamino! Végképpen el akarsz hagyni? *(bebotorkál)* Csak leg-
alább tudnám, hogy hol vagyok. Tamino, Tamino! Amig élek, sohasem maradok el tőled,
csak most ne hagyd el szegény társadat. *(A baloldali ajtóhoz jön.)*

EGY HANG. Vissza! *(Mennydörgés. A villám kicsap az ajtón.)*

PAPAGENO: Irgalmas istenek, hová forduljak? Csak tudnám, hova kerültem. *(Ahhoz az ajtóhoz megy, ahol bejött.)*

A HANG: Vissza! *(Ismét dörgés és villámlás.)*

PAPAGENO: Most aztán benn vagyok a csávéban. Se itt, se ott. Se ki se be. *(Sir.)* A végén éhen fogok halni. Ugy kell nekem, minek vágtam neki az utnak.

SZÓLÓ PAP *(fáklyával)*: Ember, megérdemelted volna, hogy örökké a föld sötét szakadékaiban bolyongj. De az istenek jósága elengedi a büntetést. Viszont sohasem lesz részed a beavatottak gyönyörűségében.

PAPAGENO: Megesett az már mással is. Nekem most csak egy üveg jóféle borocska kéne.

SZÓLÓ PAP: Nincs semmi egyéb vágyad a világon?

PAPAGENO: Egyelőre nincsen.

SZÓLÓ PAP: Megkapod, amit kívánsz. *(El. A földből piros borral telt nagy serleg bukkan elé.)*

PAPAGENO: Ihajha, nagyszerű! *(Iszik.)* Nagyszerű! Kitűnő! Pompás! Mennyei! Isteni! Ha szárnyam volna, a napig szállnék boldogságomban. Ejha, hogy tüzel a vérem. Megint kéne valami. Mi is kéne? Hát persze. Tudom már. *(Játszik a harangjátékon.)*

Egy tüzről pattant lányka,
Ki hetyke, fürge, friss,
Vagy bánná azt a kánya,
Ha asszony vóna is.
Megcsipné kis ujjá az állam,
És nem volna nagyobb ur nálam.
A házunkban szólna a dal,
Ugy élnék, mint vízben a hal.
Ha kackiás menyecske lenne,
Hej, de telnék a kedvem benne,
De mondhatom, hogy hajahaj,
Ha lány vóna se vóna baj.
Egy tüzről pattant lányka,
Ki hetyke, fürge, friss,
Vagy bánná azt a kánya,
Ha asszony vóna is.
De hiába kerül az álom,
És hiába várom a párom.
Ha nem akad számomra nő,
Az életet üsse a kő.
Ha nem jön, de gyorsan a nő,
Az életet üsse a kő.

(Az öreg asszony botra támaszkodva betáncol.)

AZ ASSZONY: Itt vagyok, angyalom, jövök már.

PAPAGENO: A te szived esett meg rajtam?

AZ ASSZONY: Az enyém.

PAPAGENO: Igazán szép tőled.

AZ ASSZONY: És ha megigéred, hogy mindhalálig hü leszel hozzám, meglátod, hogyan foglak szeretni.

PAPAGENO: Ne mondd! Igazán boldog vagyok.

AZ ASSZONY: Lehetsz is. Megölellek, a szivemre szoritalak.

PAPAGENO: A szivedre szoritasz?

AZ ASSZONY: Nyujtsd a kezedet, add ide egész életedre.

PAPAGENO: Csak ne siessünk olyan nagyon. Az ilyesmit nem szabad elhamarkodni.

AZ ASSZONY: Papageno, ne sokat gondolkozzál. Add a kezed, vagy holtod napjáig ülhetsz bezárva.

PAPAGENO: Bezárva?

AZ ASSZONY: Be bizony. Kenyéren, vizen élhetsz, angyalom. Egymagad leszel és a világról örökre le kell mondanod.

PAPAGENO: Kenyéren és vizen? A világról lemondani? Akkor már inkább egy ilyen vasorru bába legyen a párom, mint senki. Fogjad lelkem, itt a kezem, nem disznóláb; fogadom (*gunyosan*), hogy mindhalálig hű leszek hozzád.

AZ ASSZONY: Esküszöl?

PAPAGENO: Esküszöm. (*Az asszony fiatal lánnyá változik, aki éppen úgy van öltözve, mint Papagena.*) Pa... Pa... Papagena! (*Meg akarja ölelni.*)

SZÓLÓ PAP (*Kézen fogja Papagenát*): El veled, fiatal nőszemély! Még nem méltó reád ez az ember. (*Kituszkolja Papagenát, Papageno utánuk akar menni.*) Nem mégysz vissza?

VÁLTOZÁS. *Rövid pálmakert.*

A HÁROM FIU:

Már int a hajnal rózsaujja,
És pirkad már a fény,
A balhitet, mely szertefujja
És győz az éj ködén.
Ó szállj le hozzánk, égi béke
És légy a szívnek csendes éke;
Ha megszentelsz, te égi láng;
A menny a földön száll le ránk!

ELSŐ FIU: De nézd, Pamina szive vérzik!

MÁSODIK és HARMADIK FIU: Most hol van ő?

ELSŐ FIU: A kinok tépik.

ELSŐ, MÁSODIK és HARMADIK FIU:

A szive kinja, a szive búja,
Hogy ifja elment messzi utra.
Kit égi sorsa messze vitt,
A párja miért is nincsen itt?
Már jó, most jól figyeljük ám,
Mit tesz-vesz itt a drága lány.

PAMINA (*beront, törrel a kezében. A törhöz*):

Igy hát te vagy az én arám,
A vigaszt pengéd hozza rám!

A HÁROM FIU:

Ó milyen borzasztó beszéd!
A bánat vette tán eszét!

PAMINA:

Csak várj, én párom, várj csak várj,
A végső perc közelget már.

A HÁROM FIU:

Ó, mily sors jut néki részül!

Önkezésével halni készül!

(Paminához.)

Édes lányka, ó, ne sirj!

PAMINA:

Vége, vége, vár a sir,

Mert ki életemnél drágább,

Igy el tudta hagyni párját.

(A tőrre mutatva.)

Miért is várnék rája hűn?

A HÁROM FIU: Önkezedtől halni bűn.

PAMINA:

Ontsa inkább tőr a vérem,

Mint így árván sírva élnem.

Érted éget kín, anyám!

És az átkod sújt le rám!

A HÁROM FIU: Lányka! Várj és jöjj velünk!

PAMINA:

Ah! A mérték már betelt,

Csalfa ifjú, ég veled!

Nézd, Pamina érted élt,

Érted ont a tőre vért.

(A tört magába akarja szűrni).

A HÁROM FIU:

Borzalom! Megállj, te lány!

Hogyha most Tamino látna,

Szíve érted, ó be fájna.

Szíve érted ég csupán!

PAMINA:

Ó, ha ég és bízva vár rám,

Mért hagy itten ilyen árván?

Mért hogy olyan furcsa volt:

Rám se nézett, szót se szólt?

A HÁROM FIU:

Szent az ok, mely erre vitte,

Jöjj, csak jöjj és lásd meg itt te:

Lásd meg őt, hogy merre jár,

Hogy a szíve érted ég,

És hogy érted síkra száll.

Menjünk hát és lássuk őt!

PAMINA: Ó, hát végre látom őt.

MIND EGYÜTT:

Ha két szív telve szenvedéllyel,
Azt nem szakítja semmi széjjel,
A cselszövés is kárba vész,
Az ég reájuk áldva néz.

VÁLTOZÁS.

Sziklabarlangok. Balra tűz, jobbra vízesés.

A KÉT VÉRTES:

Jár, jár a vándor, súlyos földi útja messzi,
Lég, föld, tűz, víz, őt tiszta szívvé edzi.
Száz vésszel szemben hogyha lelke bizton áll,
Földről majd szárnyalón az égbe száll;
Lelkének szent és tiszta szárnya nő,
Méltó lesz Isis minden szent titkára ő.

(Taminot bevezeti a két pap).

TAMINO:

Ha bármi vár, én útam állom,
Útját az égnek bátran járom.
Hadd nyíljon vésszel útja hát,
Én rajta bátran szállok át!

PAMINA *(belülről)*: Tamino várj, hadd lássalak!

TAMINO: Mit hallok? Pamina hangja?

A KÉT VÉRTES: E hang a szép Pamina hangja.

TAMINO:

Most együtt járjuk utamat
És mindhalálíg egy az út,
Mely égbe visz, vagy porba sújt!

A KÉT VÉRTES:

Most véle járod utadat.
És mindhalálíg egy az út,
Mely égbe visz, vagy porba sújt!

TAMINO: Egy szót, egy szót hadd szóljak hozzád!

A KÉT VÉRTES: Csak szólj, már bátran szólhatsz hozzá!

MIND EGYÜTT:

Ó, kézen fogni szépen őt,
S a szent templomba vinni őt!
Ki bajjal, vésszel szembeszáll,
A nőre Isis trónja vár.

(A két pap Paminával jó).

PAMINA *(Taminot átölelve)*:

Tamino, szólj, én kedvesem!

TAMINO:

Pamina, szólj, én kedvesem

Ó nézd e sziklaárnyat,
Az útra ez vezet.

PAMINA:

A poklok vésze várhat,
De társad én leszek,
Igy minden földi bajt,
Szívünk győz le majd.

(kézen fogja).

A vágyunk fénye lesz a láng,
Mely csillagul ragyog le ránk,
És szóljon, hol csak bú vagyon,
A bűvös flóta utadon.

Egy szent és bűvös, titkos este
Apám egy vénhedt tölgybűl nyeste,
Vad fellegekbe bújt a hold,
És szörnyű dörgés hangja szólt.
A flóta szóljon, rajta hát,
És áldást szórjon hangja rád.

TAMINO és PAMINA:

A flóta bűvös hangja véd,
S mi bátran járjuk át az éjt.

A VÉRTESEK:

Kit flóta bűvös hangja véd,
Az bátran járja át az éjt.

(Tamino és Pamina átmennek a tüzes barlangon, miközben Pamina kezét Tamino vállára teszi és Tamino flótáját fujja).

TAMINO és PAMINA *(átölelik egymást):*

A tűznek árján általértünk,
Ha zúgva tört is ellenünk,
(a flótához).

Ha jó a víz, mi ott se félünk,
A flóta hangja lesz velünk.
(a vizes barlanghoz fordulnak).

NYILT VÁLTOZÁS.

(Erősen kivilágított templom).

PAMINA és TAMINO:

Az üdv, az élet perce vár,
És int az Isis trónja már.

KAR *(belülről):*

Az útnak vége s itt a pálma már,
Légy áldva ó, te hősi pár!
A lélek él száz vészen át,
Jőjj, jőjj! A szentek szentje vár.

(Sarastro bevezeti Paminát és Taminot a templomba).

VÁLTOZÁS.
(Kert).

PAPAGENO (*kötéllel a derekán, füttyül*):

Rózsám, kincsem,
Volt, de nincsen,
Most vége, ah!
Hiába várom,
Egyszer volt
És nincs a párom!
Csak járt a szám, most itt a baj,
És rajtam égnek áll a haj.
Mióta egyszer láttam őt,
Ó azt a lelkem drága nőt,
A vérem úgy bolondozik:
Csiklandoz ott, csiklandoz itt!
Szívem lángol, szívem olvad,
Papagena, drága, hol vagy?
Nem felel! Én árva lélek!
Nem kell nekem már az élet.
Nincs a párom, ez nagy ok:
Engem uccse meghalok.

(*előveszi a kötelet*).

Testem lógjon, arra vágyom,
Mint egy jó madár az ágon,
Meg kell halni, rajta hát,
Csalfa élet, jóccakát!
Hogyha árvaságra hagytál,
Még egy ujnyi nőt se adtál,
Mulj el tőlem! Rajta hát!
Szép kis lányok, jóccakát!
Ej, de hátha volna mégis
Hozzám kedves, jó is, szép is;
Aki értem élni tud,
Mondja csak, hogy így, vagy úgy!

(*körülnéz*).

Egy se fog meg, mind csak enged,
Szóval, mégis halni menjek?
Papageno, rajta hát!
Vígan ringat majd az ág!

(*körülnéz*).

Nos? Még várhatok! Mi az?
Még várhatok! Nos? Mi lesz?
Már csak hármat olvasok:
(*füttyül*).

Egy,... kettő,... három!
Rajta hát, most itt a perc,
Rajta hát, most itt a perc!
Senki sincs, nos rajta hát,
Csalfa élet, jóccakát!

A HÁROM FIU (*előszíni beszéd*):
Hohó! Fiú! Ó Papageno mit csinálsz!
Csak egyszer élhetsz, erre jól vigyázz!

PAPAGENO:
Hej, könnyű ám így szólni néktek,
Ti ilyen tűzben úgy sem égetek,
Mert engem sírba visz a szív,
Mert engem sírba visz a szív!

A HÁROM FIU:
Hát jusson majd eszedbe ezután,
Hogy a kezében ott a szerszám!

PAPAGENO:
No, ilyen balga mért is voltam!
Most lóghatnék az ágon holtan!
A bűvös jószág csengjen-pengjen,
A kedves rózsám várom én.
(*játszik a harangjátékon*).
Csengess, csengess csengőm,
Hozd el nékem őt,
Pengjen hangod zengőn.
Hozd a drága nőt!

A HÁROM FIU (*hozzák Papagenát*):
Nos Papageno, erre nézz! (*el*).

(*Papageno és Papagena fölváltva körültáncolják egymást*).

PAPAGENO: Légy a párom, édes lelkem!

PAPAGENA: Légy a párom édes lelkem!

PAPAGENO: Légy a szívem drágagyöngye!

PAPAGENA: Légy a szívem drágagyöngye!

PAPAGENO: Ó be jó lesz, ó be szép!

PAPAGENA: Ó be jó lesz, ó be szép!

MINDKETTEN:
Ránk az ég az áldást szórja
És a házra száll a gólya,
Hogy hozzon nekünk kis babát,
Folyton síró, folyton rívó kis babát!

PAPAGENO: Jó majd egy kicsi Papageno,

PAPAGENA: És jön egy kicsi Papagena.

PAPAGENO: És még egy kicsi Papageno.

PAPAGENA: És még egy kicsi Papagena.

MINDKETTEN:
A legszebb kincs, mit ember birhat,
Ha sírnak Papagenok, Papagenák
És nőnek sorba, mint a sip. (*Mindketten el*.)

VÁLTOZÁS.
Sziklás vidék. Éjszaka van.

(Monostatos; a királynő és a három hölgy megjelennek égő fáklyákkal).

MONOSTATOS:

Csak lassan, lassan, lassan, lassan,
Hogy ott benn meg ne halljanak.

KIRÁLYNŐ és a HÁROM HÖLGY:

Csak lassan, lassan, lassan, lassan,
Hogy ott benn meg ne halljanak.

MONOSTATOS:

De kérlek: álld a szót! Ha győztünk,
A lányod nékem nőül add!

KIRÁLYNŐ:

Megtartom én! Ha mondtam, úgy lesz:
A lányom légyen tiéd!

(Dörgés. Víz zúgása).

MONOSTATOS:

De hallga! Milyen vad zajt hallok?
Mi dörgi bőszen át az éjt?

KIRÁLYNŐ és a HÁROM HÖLGY:

Ah, rémes, borzadalmas hangok,
Mint, hogyha távol dörg az ég!

MONOSTATOS:

Ők már a templom mélyén vannak!

MIND EGYÜTT:

Most néki hát, a gyáva hadnak!
Kardunk éle vérbe fúl
S a jámbor népség földre hull!

A HÁROM HÖLGY és MONOSTATOS:

Légy áldva, Éj, mi asszonyunk!
Mi Néked boszút, vért áldozunk!

(Dörgés, villámlás és vihar).

MIND EGYÜTT:

Most végünk! A porban a büszke remény!
És ránk hull a szörnyü, a végtelen éj!
(elsüllyednek).

NYILT VÁLTOZÁS.

(A nap temploma. Sarastro magasan áll. Előtte Tamino és Pamina.)

SARASTRO:

Már lángol a napfény, az éj messze tünt,
A nap messze űzi a földről a bűnt!

KAR:

Százszor áldva vagytok,
Az éj messze szállt,
Álld meg őket Isis
A szent frigyen át!
A hit szava zendül
A győzelmi szón;
A szépet, a bölcsét
Már várja a trón!

VÉGE.